

зная, че неговото категорично отрицателно отношение към философската лирика на поета, което той навремето сподели и с мене, дълбоко ме смути. Но тъй като Симеон Радев в своите спомени "За групата "Мисъл" и по-особено за П. К. Яворов" между другото казва, че е правил "различни устни изказвания за Яворов", че "Някои от тях са били парадокси в увлечението на случаен разговор. Други осакатено предавани", затова той отговаря само за онова, което носи неговия подпис и ни отправя към статията си "Ал. Балабанов в моите спомени", аз ще се възползвам от неговата препоръка. В тази статия С. Радев заявява:

"... Първите му работи са чудесни, но последните не са поезия, а витийство." Това негово мнение остава непроменено до края на живота му. В целокупното творчество на поета на първо място Симеон Радев поставя поемата "Градушка".

Според него влиянието, което оказва кръгът "Мисъл" върху творческото развитие на Яворов е крайно отрицателно. Понеже образването на поета е било доста оскъдно, попаднал в средата на такива големи интелектуалци с европейска култура като д-р Кръстев и Пенчо Славейков, той се чувствал потиснат в тяхното общество, но като твърде амбициозен човек в него се поражда мисълта "да се издигне над това, което е бил като поет". Второто нещастие на Яворов е неговият престой във Франция, който разпалва "неговата амбиция да надмине себе си". Симеон Радев е съгласен с мисълта на проф. Ив. Шишманов, че като го е командировал "във Франция е извършил едва ли не атентат срещу самобитния му талант". В този смисъл като доказателство Симеон Радев сочи "Философско-поетически дневник" и намира, че поетът е "обладан от някакво главозамайване, което го кара да се смята за мислител, навлизащ във високите сфери на философията..."

Симеон Радев имаше отрицателно отношение към "Безсъници"-те на Яворов; в тях откриваше нещо пресилено, изкуствено, произволно, измислено, което отнасяше към "риториката", "красноречието", "литературата". Неговото недоверие се отнася не толкова към отзивчивостта на поета към "хилядолетните въпроси" а по-скоро до интелектуалната му неподготвеност и от нескритата амбиция да навлезе във високите сфери на философията.

Както Симеон Радев заявява, че някои от стиховете на Яворов са обременени "с много думи, някои излишни, някои не на място", така